

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΚΥΡΑ - ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Μιά φορά κ' έναν καιρό κ' ένα παλιό ζαμάνι, ζούσε μιά γρηά που ξενοδούλευε κ' έβγαζε το ψωμάκι της. Μιά μέρα πήγε στο έμπορικό και πήρε πανί άσπρο, κόκκινο και γαλάζιο και είπε του έμπορου :

— Δώσε μου σήμερα το πανί βερσέ κ' όταν οικονομίσω λεπτά σου το πληρώνω.

— Καλά, είπε ο έμπορος.

Πήρε λοιπόν η γρηά το πανί και πήγε σπίτι της. Κάθησε άσπρη, έφτιαξε μιά κούκλα μεγάλη σαν άνθρωπο, την έντυσε με το άσπρο πανί, της έστησε στο παράθυρο και της είπε :

— Έγώ θα βγώ έξω... Σ' να κάτσης φρόνιμα εδώ και να μην κυττάς τα παλληκάρια που περνούν.

Έφυγε η γρηά, πήγε, ξενοδούλεψε, έβγαλε λεπτά και πήγε και πλήρωσε τον έμπορο.

— Εκείνη όμως; την ημέρα έτυχε να έχω βγλή το βασιλόπουλο στον περσιό και πέρασε από το σπίτι της γρηάς. Σ' αν είδε λοιπόν την κούκλα στο παράθυρο, στήθηκε και της είπε : — «Καλήμέρα. Μιλιά ή κούκλα...

— Γιατί δεν μου μιλάς; τή ρωτάει το βασιλόπουλο. Έγώ, κυρά μου, σ' αγαπάω και θά σε πάρω γυναίκα.

— Όταν είδε όμως πως δεν τον μιλάει η κοπέλλα, της έρωξε στην ποδιά της ένα μαντίλι με φλουριά κ' έφυγε.

Σ' αν γύρισε η γρηά το βράδυ κ' είδε τα φλουριά στην ποδιά της κούκλας της, θύμωσε πολύ.

— Δεν ντρέπεσαι, την ημέρα έτυχε να έχω βγλή το βασιλόπουλο στον περσιό; τής λέει φουρκισμένη.

Την έπιασε λοιπόν και την έρωξε στον φουδόν και την έκαψε. Τα φλουριά τ' έβαλε στην κασέλλα.

Το άλλο πρωί έφτιασε μιά άλλη κούκλα, την έντυσε στα γαλάζια και την έβαλε στο παράθυρο.

— Κύταξε, της είπε, να κάτσης φρόνιμα και να μην κάνης σαν την ζουρλή την άδερφή σου.

Έφυγε η γρηά και πήγε να ξενοδουλέψει.

Πέρασε πάλι το βασιλόπουλο άπ' το σπίτι της γρηάς και σαν είδε την κούκλα στο παράθυρο πήγε κοντά και της είπε :

— Ψυχή μου, γιατί δε μου μιλάς; Έγώ καιγόμαι για σένα! Δεν το πιστεύεις πως σ' αγαπάω και θά σε πάρω γυναίκα;

— Σ' αν είδε όμως πως η κούκλα δεν μιλούσε, έρωξε πάλι στην ποδιά της ένα μαντίλι με φλουριά κ' έφυγε.

Γύρισε η γρηά το βράδυ και σαν είδε πάλι τα φλουριά στην ποδιά της κούκλας, άρχισε να τραβά τα μάγουλά της.

— Αχ! το ίδιο είσαι και σό, ξεμυαλισμένη, σαν την άλλη!... τής φώναζε.

Την άρπαξε λοιπόν κ' αυτή, την τσάκισε στο ξύλο, την πέταξε στο φουδόν κ' έρωξε τα φλουριά μέσ' στην κασέλλα. Το πρωί έφτιασε μιά άλλη κούκλα, την έντυσε στα κόκκινα και την έβαλε στο παράθυρο.

— Να κάτσης φρόνιμα, της λέει, γιατί άλλοιώς θά πάθης κ' εσύ τα ίδια με τις άδερφές σου.

Έφυγε ύστερα και πήγε στη δουλειά της.

Πέρασε πάλι το βασιλόπουλο και σαν είδε την κούκλα με τα κόκκινα του ήθετο άλλο πράμα. Αναστρέφει βαθειά και της είπε :

— Αχ μάτια μου, προχτές ήσουν με τ' άσπρα, χτές με τα γαλάζια, σήμερα με τα κόκκινα! Θέλω με μιά κούκλα να ζουρλαθώ;

Γιατί δεν μου μιλάς, μάτια μου; Έγώ για το χαντήρι σου πέφτω και στη φωτιά ακόμα! Μιλώσε μου, φός μου, γιατί άλλοιώς θά πεθάνω!

— Η κούκλα όμως δεν μιλούσε και το βασιλόπουλο πέταξε πάλι στην ποδιά της ένα μαντίλι με φλουριά κ' έφυγε.

Γύρισε η γρηά το βράδυ κ' είδε τα φλουριά. Την έπιασε λοιπόν θυμός μεγάλος, άρπαξε την κούκλα, την έδειρε καλά-καλά και την έρωξε ύστερα στο φουδόν.

— Χειρότερη άπ' τις άλλες βγήκες του λόγου σου, τής είπε.

— Αίντε να γαθής ανεμόμυαλη!

Πήγε φούσσο τα φλουριά, τα έρωξε στην κασέλλα και την άλλη μέρα σαν έφυγε άφησε κλειστό το παράθυρο.

Πέρασε το βασιλόπουλο κ' είδε το παράθυρο κλειστό. Πέρασε την άλλη μέρα, πάλι κλειστό το βρήκε. Πέρασε και την τρίτη, το ίδιο, 'Απελπίστηκε λοιπόν, μήτρε μες στο σπίτι και είπε της γρηάς :

— Γρηά, να μου δώσης την κόρη σου να την πάρω γυναίκα!

— Τά έγραφε η κακομοίρα η γρηά.

— Ποιά κόρη μου, βασιλόπουλό μου; Έγώ δεν έχω καμμιά κόρη.

— Έλα τώρα άστα. Έχεις άλλα την κούκλα. Άσριο το πρωί να μου φέρης την κόρη σου στο παλάτι γιά να την στεφανώθω, ειδεμή θά δια-άξω να σέ κόψουν!

Της τάπε αυτά κ' έφυγε.

— Όλο το βράδυ, η κακομοίρα η γρηά, δεν έκλεισε μάτι άπ' τή στενοχωρία της. Το πρωί κατέβηκε στη θάλασσα και φώναζε :

— Θάλασσα, θαλασσοπούλα, δώσε μου την κόρη σου γιατί τή θέλει το βασιλόπουλο γιά γυναίκα.

— Θά στη δώσω, της λέει η θάλασσα. Πήγαινε στο σπίτι σου και θά στη στείλω εκεί.

Πήγε η γρηά στο σπίτι της και περίμενε.

— Έτοιμάσε ή θάλασσα την κόρη της και προτού να τή στείλη τής λέει :

— Άν δε σου πη το βασιλόπουλο, μόλις σέ δη : «Μά της μάννας σου το γάλα και μά τ' άδέρφια σου τά κωματά και με τον άδερφό σου τον τρελλοβρωμά!» έσύ να μην τ'ω μιλήσης.

Πήγε λοιπόν η κόρη στη γρηά και σαν μπήκε μέσα έλαμψε το σπίτι. Την πήρε η γρηά από το χέρι και πήν πήγε στο βασιλόπουλο.

— Έκεينو πειά χάθηκε πολύ και φρότισε της γρηάς ένα άλλογο φλουριά. Έβαλε ύστερα την κόρη της θάλασσας στο παλάτι, στην καλύτερη κάμαρα κ' όλη την ημέρα πολεμοσσε να την κάνη να μιλήσει.

— Έκείνη όμως τίποτε.

— Μιλώσε μου, μάτια μου, μιλώσε μου, φός μου, της έλεγε. Πρώτα ήσουνα στην μάννας σου το σπίτι και φερβόσουν. Τώρα όμως τι φροβάσαι; Γιατί δε μιλάς;

— Έκείνη όμως τίποτα... κουβέντα... ταμουδιά!

Τότε θύμωσε το βασιλόπουλο, την έκλεισε σε μιά κάμαρα και παντρούτηκε με μιά άλλη κοπέλλα.

Μιά μέρα ή γυναίκα του πούεξε την ιστορία της κόρης που δε μιλούσε και που την είχε κλεισμένη στο παλάτι, το λέει :

— Άφησέ με να πάω να ιδώ την πρώτη σου άρραβονιαστικά.

— Πήγαινε! τής λέει το βασιλόπουλο και της έδωσε τα κλειδιά.

Τά πήρε ή βασιλοπούλα και πήγε στην κόρη της θάλασσας. Κάθισσε κάμποση ώρα μαζί της και μιλήσε. Σε μιά στιγμή της λέει ή κόρη της θάλασσας :

— Θες να σέ μάθω πως να τηγανίσης μπαμπούνια και κεφτεδες για το βασιλόπουλο, χωρίς νάχης ούτε νάγια ούτε κρέας;

Και πήρε άμμέσως μιά φουφού, έβαλε πάνω ένα τηγάνι γεμάτο λάδι και σαν ζεστάθηκε καλά το λάδι και άρχισε να χορλάει, βούτηξε το χέρι της μέσα και το τηγάνι γεμίσε ώραία μπαμπούνια και κεφτεδες.

— Σ' αν είδε αυτό το πράγμα ή βασιλοπούλα τάχασε. Κι' όταν έφυγε σε λίγο από την κόρη της θάλασσας και πήγε στον άντρα της το είπε :

— Θά σου κάνω, άντρα μου, ψάρια τηγανητά και κεφτεδες στην στιγμή.

— Σ' αν είσαι καλή να το κάνης, κάνε το, της λέει εκείνος.

— Έπιασε αυτή, έβαλε το τηγάνι στη φωτιά κ' άρπου έκαψε καλά το λάδι, βούτηξε μέσα τα χέρια της. Άλλά δεν φανερώθηκαν ούτε νάγια ούτε κεφτεδες. Μονάχα έγιναν κάρβουνο τα χέρια της και πέθανε!

Ξαναπαντρεύτηκε το βασιλόπουλο και πήρε άλλη γυναίκα. Το λέει μιά ήμερα κ' αυτή.

— Δώσε μου τα κλειδιά να πάω να ιδώ την πρώτη σου άρραβονιαστικά.

— Πάρτα, της λέει εκείνος.

Τά πήρε ή βασιλοπούλα τα κλειδιά και πήγε στην κόρη της θάλασσας. Κάθισσε και κουβέντασε κάμποση ώρα μαζί της. Καμμιά φορά της λέει ή κόρη της θάλασσας :

— Τώρα που έχρατα χαιμιάω, θες να σου δείξω πως να πλέκης κάλτσες και πανέλλες για το βασιλόπουλο χωρίς βελόνες και σε μιά στιγμή μέσα;

— Ακούς εκεί που δεν θέλω, της λέει ή βασιλοπούλα.

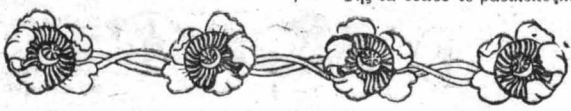
Τότε έδωσε ή κόρη της θάλασσας μιά κλωστή πίσω στο φουστάνι της, ανέβηκε επάνω στα κεραμίδια κ' άρχισε να πηδή άπ' την μιά σκεπή στην άλλη... Μπλεκόταν έτσι ή κλωστή και πλεκόντουσαν ή ωραιότερες κάλτσες και πανέλλες που μπορείς να φαντασθής. Η βασιλοπούλα έφυγε κατευχαρισμένη και την άλλη μέρα πήγε να κάνη τα ίδια, μα έπεσε από τα κεραμίδια, έσπασε τον λαμό της και πέθανε!

Ξαναπαντρεύτηκε το βασιλόπουλο και πήρε άλλη γυναίκα. Μιά μέρα του λέει ή γυναίκα του :

— Να πάω να ιδώ την πρώτη σου άρραβονιαστικά. Δός μου τα κλειδιά.

Της τά έδωσε το βασιλόπουλο κ' εκείνη πήγε στην κόρη της θάλασσας και κάθισσε και κουβέντασε μαζί της. Καμμιά φορά της λέει :

— Γιατί δεν μιλούσες στο βασιλόπουλο κ' έκεינו σε παράτησε

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ

Του Σααδή

Ένας Άραπής Βασιλιάς, χαμένος κι' άρρωστιάς
 από τὰ βαθειά γεράματα, βρισκόνταν στα στενά του.
 Ξάφην μπροστά του πηλάδι τρεχάτος καρβιλάρης,
 μ' άψά μαντίνα, πρόσχαρη στην κόρα του θανάτου :
 — Πήραμε κάστρα ! Πιάσαμε χιλιάδες σκλάβους ! Πάνε
 και πάλι οι έχθροι ! κ' ή χάρις τους έσένα προσκυνάει !
 Κι' ο Βασιλιάς σαν τ' άκουσε, σηκώνοντας τοις ώμοις
 μέ παγομένο στεναγμό του άπάντηεν : « Ωμίνα !
 Τά γελαστά μαντάτα σου δεν είνε πιά γιά μένα,
 μά γιά τοις άλλους, τοις έχθροίς... »
 — « Γιά ποιούς ; » — « Τοις κληρονόμοις... »

« Άλλοι μου ! Η ζωή μου έπέθηκε με την γλυκεράν έλπίδα
 πως της καρδιάς μου τ' όνειρο θ' όλίθευε μιά μέρα :
 ό,τι ή ψυχή μου έλάγασε, τώρα μπροστά μου τό είνε,
 μά τή ζωή μου πούσβουσε δεν θέ να βρω πιά πέρα... »

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Ένας αστρολόγος μπήκε στον φτωχό του τον όντά,
 Κ' είδε κάποιον να στέκει στη γυναίκα του κοντά.
 Άρχισε να τίνε βρίζη και στό δόλο σπλητικό
 μπήκε ή άπονη δικήνοια και τής γαρίνας του κακό.
 Πέρ κι' ένός διαβασμένος και του λέει : — Με τό νού
 πως μπορείς να ξέρης τ' είνε με τό άστέρια τουράνου,
 μιά πού δεν μπορείς να βλέπης με τό μάτια πού κοντά.
 πούς εύρίσκειται, καίμενε, στον φτωχό σου τον
 [όντά !

Η ΠΕΘΕΡΑ

Κάποιος είχε μιά γυναίκα άγγελικά πούγες πε-
 [θάνει.
 Κι' ή σκουρδούλα ή πεθερά του κόλλησε στο
 [σπίτι μέσα
 γιά τής κόρης της την προίκα : ό καίμενος τι
 [νά κάρη
 Μιά πού τουλειπαν τά μέσα...
 « Έλυον από τό θυμό του και τή λύτη ή βραεία,
 μ' από μέσα από τό σπίτι δεν κουνούσε ή γρηά !
 Κάποιοι γνάφομοί του έπήγαν να συλλυπηθούν
 [τόν χήρο,
 Κ' ένας άπ' ατούς του λέει, φέρνοντας τά γύρω γύρω :
 — Αί, και πός περνάς, καίμενε, από την γυναίκα σου μακρούά ;
 Και άπαντά με μαύρο πόνο :
 — « Νά μη βλέτω τή καλή μου γυναικόπουλο, νάταν μόνο !
 Μά γραφτό μου ήταν να βλέω τή κακά μου πεθερά ! »

« Άχ ξεφύλλισαν τό ρόδο κι' άφησαν τ' άγκάθι πλάι !
 Μένει φύλλακι τό φρεϊδι, μάκλειψαν τό ριχά και πάλι !... »
 Κάλλιο νάχης μπρός στά μάτια μύτη λεπιδιού,κι' άς κίψη,
 παρα νάχης να ξανοίγης κάποιον όχτρού τήν άρχαν όψη.
 Και καλύτερο να χάσης χίλιους φίλους σου με ληψη,
 παρα νάχης συντροφιά σου τον όχτρο σου... Άς σου λείπη !...
 Μεταφρ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

και πήρε άλλη γυναίκα ;
 — Γιατί προτού να με στείλη έδώ ή μάνα μου, άποκρίθηκε ή
 κόρη, με όρκισε να μην του μιλώσω άν δεν μου πη : — « Μά τής
 μάννας σου τό γάλα, και μά τ' άδέρφια σου τά κώματα, και μά τον
 άδερφό σου τον τρελλοβροχή ». —
 — Μπά ; άλήθεια αυτό ήταν ; λέει ή βασίλοπούλα.
 — Αυτό.
 Έφανε σέ λίγο ή βασίλοπούλα και πήγε τρεχάτη στον άνδρα
 της και του ειπε :
 — Ξέρεις γιατί δεν σου μιλούσε ή άρραβωνιαστικά σου ; Γιατί
 προτού ν' τήν στείλη ή μάνα της σέ όένα τήν όρκισε να μην σου
 μιλώση άν δεν τής πη : — « Μά τής μάννας σου τό γάλα και μά τ'
 άδέρφια σου τά κώματα και μά τον άδερφό σου τον τρελλοβροχή ». —
 — Άλήθεια ! Στο ειπε ή ίεία ; ρωτάει τό βασίλοπούλο.
 — Η ίδια μου τό ειπε, τώρα πού ήμουνα μαζί της.
 Δεν χάνει καιρό τό βασίλοπούλο και τρέχει μέσα στην κάμαρα
 πού ήταν ή κόρη τής θάλασσας και τής λέει :
 — Μίλησέ μου, ψυχή μου, μά τής μάννας
 σου τό γάλα, και μά τ' άδέρφια σου τά κώμα-
 τα και μά τον άδερφό σου τον τρελλοβροχή.
 Έκείνη τότε έπεσε στην άγκαλιά του, του
 μίλησε, τον φίλησε κι' έστειλαν πάλι τήν γυ-
 ναίκα του στον πατέρα της κι' ατόι παν-
 τρέστηκαν με όργανα και τούμπανα και έξη-
 σαν καλά κ' έμεις καλύτερα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Από τήν ανέκδοτον λαογραφικήν συλλογήν)

ΑΠΙ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Λοταρίας και τα λαχεία

Τήν Πρωτοχρονιά έφέτος ή άστυνομία άπηγόρευσε τις ύπαιθριες
 λοταρίες. Πότε όμως προσημασιόθηκαν ή λοταρίες ; 'Ιδού τί ά-
 ναφέρει γι' αυτές ή ιστορία :

Η Λοταρίας είνε φρούτο τής Άναγεννήσεως και πρωτοσημασι-
 οθήσαν στην Βενετία, όπου κατά τις Άπόκριες και τις άλλες μεγάλες
 γιορτές πλήθος πλανοδίων τις έστησαν στις κεντρικές πλατείες, κά-
 τω από προχειροφτιασμένες παράγκες. Άπ' τήν Βενετία ή λοταρίας
 μεταφέρθησαν και στις άλλες πόλεις τής Ιταλίας, έπειτα τής Γαλ-
 λίας και τέλος σ' όλες τις χώρες τής Εύρώπης.

Τά λαχεία πρωτοφάνηκαν στη Γαλλία, κατά τον 18ον αιώνα. Τήν
 έποχή αυτή στο Παρίσι ήπηρε ένα λαχείο, του όποιου ή κλήρωσις
 γινόταν κάθε δεκαπέντε μέρες.

Πρό του Ενωπαικού πολέμου, τό μεγαλύτερο λαχείο ήταν τής
 Αυστροουγγρικής Τραπέζης. Η κλήρωσις του γινότανε στην Βιέννη.
 Ο πρώτος του άριθμός κέρδιζε ένα εκατομμύριο κορώνες !

Σήμερα τό μεγαλύτερο άπ' όλα τά λαχεία τής Εύρώπης είνε τό
 Μεγάλο Λαχείο του Άμβούργου, του όποιου ό πρώτος άριθμός κερ-
 δίζει ένα εκατομμύριο χρυσά μάρκα. Έπειτα έρχονται τό Ιταλικό
 Λαχείο και τό Ισπανικό. Και τά δύο αυτά λαχεία τά εκμεταλλεύονται
 και τά διαχειρίζονται ή κυβερνήσεις των χωρών αυτών, ή όποιες
 κάνουν χρυσές δουλειές. Το Ιταλικό Κράτος έχει κάθε χρόνο άπ'
 τό Λαχείο του, κέρδη, κατά μέσον όρον, 325 εκατομμύρια λιρέτες,
 δηλαδή 1.300.000.000 δραχμές, τό δε Ισπανικό Κράτος έχει κάθε
 χρόνο άπ' τό Λαχείο του κέρδη 275 εκατομμύρια πεσέτες, δηλαδή
 περίπου τέσσερα δισεκατομμύρια ελληνικής δραχμές !...

Άντι σημασιόφρων... φαναροφόροι

Η έποχή μας είνε έποχή των παραδόξων
 νεωστριακών. Ως τώρα όταν ένα τμήμα στρα-
 τού περνούσε άπ' τους δρόμους, προπορευόταν
 ή ό σημασιόφρος : με τή σημαία ή τουλάχιστον
 ό σαλπικιτής ή ό τυμπανιστής. Τώρα πρόκει-
 ται άντι του σημασιόφρου να προπορεύεται, τή
 νύκτα βράδια, ένα στρατό όπως... φαναροφόρος !
 Γιατί όμως ό νεωτερισμός αυτός ;

Τελευταία στο Παρίσι ένα τμήμα στρατού,
 πηγαίνοντας τή νύχτα άπ' τον στρατόνα του σέ
 κάποιο άλλο μέρος τής πόλεως, έπαθε άληθινή
 πανολευρία. Σε μιά γωνία δυό αυτοκίνητα έ-
 πεσαν έξωφρα επάνω του και τραυμάτισαν πο-
 λούς στρατιώτες. Το δυστύχημα αυτό συνέζη-
 σε έξαιρετικά τό Παρισιόνο κοινό. Και ή λέσχη Περιηγήσεων τής
 Γαλλίας, ή όποία πρωτοστατεί και κανονίζει όλα σχεδόν τά ζητή-
 ματα τά σχετικά με τήν κίνησι στους δρόμους, υπέβαλε ένα έγγρα-
 φο στον ύπουργό των Στρατιωτικών, στο όποιο του έξηγησε ότι τέ-
 τοια δυστυχήματα είνε δυνατόν να συμβαίνουν συχνά. Γι' αυτό, το-
 νίζει τό έγγραφο, των τμημάτων στρατού πού προελάνουν μέσα
 στην πόλη, πρέπει να προηγείται ένας στρατιώτης, ό όποιος να κρα-
 τή ένα φανάρι αναμένο, κρημασμένο στην άκρη ενός κονταριού !...
 Ο ύπουργός των Στρατιωτικών βρήκε όρθή τήν ύπόδειξη αυτή
 τής λέσχης των Περιηγησεων και διάταξε να εφαρμοζέται στο εξής
 άνελλιπτώς.

...

Ειλικρινεία μικρή

Ένα Άγγλικό περιοδικό άφηγείται τό ακόλουθο άμίμητο περιστα-
 τικό ενός μικρής, τό όποιο άκουσε ένας συντάκτης του σέ κάποιο
 δρόμο του Πικαντίλλυ, τής γνωστής λαϊκής ανουκίας του Λονδίνου.

Ένας μεθυσμένος άνθρωπος του λαού πήγαινε σπίτι του κλονιζό-
 μενος και παραπατώντας άπ' τό πολύ ποτι. Έπί τέλους καθάρθηκε
 να φτάση ως τήν πόρτα του σπιτιού του. Με πολύν κόπο τότε έβγα-
 λε άπ' τήν τσέπη του τό κλειδί του, μά δεν μπορούσε δυο κι' άν
 παιδεύεται, να βρη τήν κλειδαριά και ν' άνοίξη νάμη μέσα.

Τότε βγήκε στο παράθυρο ή γυναίκα του, ή όποία ήταν φαίνε-
 ται συνειδησιμένη στις κρησσοκατανόξεις του σνύζουγ της. Μόλις των
 άντίκρουσε άντελήφθη πός δεν μπορούσε να ξεκλειδώση και του φώ-
 ναξε :

— Πός, Τζών, πάλι πιωμένος ήρθες από-
 ψε ; Σε λυπάμαι καίμενε !... Δεν μπορείς ν'
 άνοίξης τήν πόρτα ; Οάχαιες φαίνεται τό
 κλειδί σου... Στάσου να σου πετάξω άλλο :

— Όχι, μικρή μου, όχι αγαπημένη μου
 γυναικούλα, άποκρίθηκε ό Τζών, ή μου πε-
 τές τό κλειδί γιατί έχω τό δικό μου. Άν θές
 να μ' ευκολύνης πέταξέ μου τήν... κλειδαριά
 τής πόρτας, γιατί αυτήν δεν κατορθώνω να
 βρω τόσην όρα !...

